

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

X. poglavje.

BOB IŠČE UJCA.

rugi dan je bila nedelja. Gospod Haro je imel že staro navado, da je šel ob sobotah zvečer kakšne dve uri pozneje spat nego navadno; zato pa jo je v nedeljo jutraj za toliko dlje potegnil. Ker je bil sinoči vrata v otroško sobo z novim ključem lepo zaklenil, je toliko bolj brez skrbi čital in šele popolnoči ugasnil luč.

Spal je torej še jako trdno, in vsaka malenkost bi ga ne bila zbudila. Toda stvar, ki mu je zdajci priletela v nos, ga je udarila s tako silo, da se je hipoma popolnoma predramil. Pobral je ono reč, ki je bila obležala zraven njegove glave, in jo takoj spoznal za Tedijevo »žato pučico«. Bobova je bila namreč vendar za spoznanje bolj snažna, in po tem jo je bilo mogoče ločiti od Tedijeve.

Gospod Haro je poslušal. Tam zadaj v otroški sobi je slišal glasan prepir. In vrata — vrata so bila na stežaj odprta! In njegovo okno tudi! Kako je bilo to mogoče?

»Kdo mi je vrgel to v nos?« je srdito vprašal.

Molk. Zato je ponovil vprašanje še bolj glasno.

»Izvoliš, ujec?« se je jako vljudno oglasil Bob.

»Ti bom že dal, izvoliš! Kdo mi je vrgel to cunjo v nos?« je odločno zahteval gospod Haro.

»Nihče!« je menil Bob.

»Tako? Nihče? Kdo je to storil, Tedi?«

»Bob stoji!« je pojasnil Tedi.

»To ni res!« je ugovarjal Bob. »Tedi je meni potisnil svojo pupico v usta, jaz sem jo pa brcnil — ne vem, kam je potem zletela...«

»Zdaj menda veš, cigan!« se je srdil ujec. »Toda to mi še povejta, kdo je odprl vrata?«

»Jaz, ujec Haro!« je nedolžno povedal Bob.

Gospod Haro je hotel vedeti, kako; in po precej dolgem obotavljanju je Bob razložil: Ko se je zbudil, se je hotel iti k njemu posrčkat. Tu pa je našel vrata zaprta. Pa je zlezal skozi okno in čez kuhinjsko streho...

»Čez kuhinjsko streho? Kaj pa, če bi bil dol padel, nesrečni otrok!« se je prestrašil ujec.

Pa da ni, je menil Bob. In potem je nedolžno povzel, kako se je skobacal čez ujevo okno in prišel k njegovi postelji. Ko je videl, da ujec še spi, in je tudi slišal, da ga je Tedi klical, je odklenil vrata in je šel Tediya malo nabit, zakaj ne spi.

»Torej bo treba tudi okna zapirati, zdaj sredi poletja!« je vzdihnil gospod Haro.

No, v tem hipu sta mu nečaka predlagala, da bi smela k njemu na posteljo. »Pojdimo se Indijance!« je obljubljal Bob, kakor bi hotel ujca s tem podkupiti. S papačkom da se gredo vsako nedeljo zjutraj Indijance.

Na spanje itak zopet ni bilo več misliti. In ker se je gospod Haro bal, da se drugače začneta dreti, a se je tega še bolj bal, nego pravili Indijancev, je privolil.

Videl je že precej divjakov, čital razne krvave zgodbe o njih, a kar je zdaj doživel, ni bilo nič proti temu. Ves potan, upehan, razkuštran je planil končno iz postelje in se je začel naglo oblačiti. — Tudi otroka sta hotela vstati. Poklical je zato Reziko, sam pa je odšel na vrt, da bi se lotil priprav za nov šopek za gospodično Silvijo, to se pravi: novega pregleda, koliko res žlahtnih cvetic je še ostalo.

Kmalu sta prišla tudi otroka dol, in čas do zajtrka so še dobro prebili. Mala dva sta sicer nekaj omenila, da pojedeta z ujem danes tudi v cerkev; a ko jima je odrekel, tudi nista bila videti Bog ve kako žalostna. Gospod Haro bi ju bil sicer rad vzel s seboj, a bal se je, da mu še tam napravita kako tako.

Po zajtrku so šli na daljši izprehod. Otroka sta bila vsa srečna, ko je ujec v gozdičku ubil modrasa, in še bolj, ker jima je moral dati vsakemu polovico svoje lepe črne palice, ki se je bila pri tem čez sredo prelomila.

Ko je Bob zase in za bratca še slovesno obljubil, da med božjo službo ne napravita nobene hudobije, je gospod Haro zadovoljen odšel proti cerkvi. Jako se je veselil, da pride skoro gotovo tudi gospodična Sil-

vija in da ji še lahko ustno razloži, kako je bilo prazapprav z ono škatlo včeraj.

Cerkev je bila še precej prazna, ko je prišel. Tudi gospodične in njene matere še ni bilo. No, vedel je, da služba božja že v desetih minutah prične, zato se je odpravil proti gosposkim sedežem pred oltarjem. — Tam se je hipoma ustavil. Znano mu je sicer bilo, da je svakov stol na levi strani, a žalibog si ni bil zapomnil, prav kateri. »Najbrže bo ta graščinski, ki je največji,« si je mislil in šel v tega.

Cerkev se je zdaj naglo polnila. Tudi gospodična Silvija in njena gospa mama sta prišli takoj nato. Malo začudeni sta ga pogledali, mu nalahko cdzdravili, kakor se v hiši božji spodobi, potem pa stopili v — njegov stol. »Joj!« se je prestrašil. »Torej sem res zamenjal in zašel v njunega namesto v našega!« No, zdaj ni mogel več popraviti; stisnil se je samo — čim bolj je mogel — v svoj kotiček, a od sile neprijetno mu je bilo vse eno. Imeli ga bosta za vsiljivca ali pa za nerodneža, si je očital.

Služba božja je pričela s pridigo. Ta je trajala veliko bolj dolgo, nego je bil navajen v mestu. Toda gospod župnik je govoril tako lepo, da ga je z veliko pazljivostjo poslušal. — Da, niti na to ni pazil, da je začelo po cerkvi nenadoma nekaj čudno šumeti. Šele ko so se obrnili vsi ljudje in tudi gospodična Silvija tja dol proti vratom, in se je začela tudi gospodu župniku beseda nekaj trgati, je pogledal. Ustrašil se je tako, da bi bil najrajši, če bi ga bila zemlja namah požrla. O, ali ni bilo tisto malo človeče tam doli, ki je prihajalo bliže in bliže, pri vsakem stolu postajajoč in vsakega posameznega človeka ogledujoč, vse umazano in razcefedrano — ali ni bilo to grozno človeče do pičice podobno njegovemu ljubljenu nečaku, gospodu Bobu? ...

Ubogi gospod Haro je povetil glavo in jo je skrtil z obema rokama. Ali od strani je vse eno videl, da se je gospodu župniku obraz jako stemnil. In hipoma je opazil, kako je duhovni gospod malemu raziskovalcu pomignil z roko, češ, naj se spravi naprej ali nazaj.

»Ujca iščem. Saj je rekel, da gre sem — ujec Haro!« so pojasnili gospod Bob zbranim vernikom in njihovemu dušnemu pastirju z jako razločnim glasom. — Gospod župnik je zdaj molče pokazal naravnost na obupanega ujca in zopet odločno pomignil, naj gospod nečak čim prej izgine s srede cerkve.

»Oha, tam je!« je zadovoljno pokimal prijazni posetnik in je zdirjal čez še ostali del cerkve pred oltar. — Gospod Haro je že nameril skrčeno pest proti nečakovim rebrom; a tu je gospodična Silvija pritepenca naglo potegnila k sebi, ga poljubila na umazano čelo in mu takoj dala svojo krasno molitveno knjižico v črne roke. Bob ji je prijateljsko pokimal, je obrnil bukvice tako, da so stale črke na glavi, in se vtopil v čitanje. Videlo se je tudi, da gre čitanje narobe veliko hitreje; zakaj Bob je v nekoliko minutah prebral knjigo najmanj desetkrat od začetka do konca

in od konca do začetka. Potem se je hotel z gospodično na glas pomenkovati, a ona mu je menda pojasnila, da ta judovska šega po krščanskih cerkvah še ni splošno uvedena. Tudi kazanje njegovih pevskih zmožnosti mu je bilo treba pozneje, ko je vsa cerkev zapela, zabraniti, ker jo je urezal čisto po svoje.

Gospod Haro se je iz vsega srca oddalnil, ko je bilo sveto opravilo končano. Zunaj pred cerkvijo je hotel potem skrunilca svetih krajev pošteno ošteti; toda mali nesramnež se je menda čutil pod zaščito gospodične Silvije popolnoma varnega in je izjavil, da se bo — drl, če ga bo ujec kregal.

»No, da, pustite ga na miru!« je prigovarjala tudi gospodična. »Kaj pa on ve, da je napravil kaj slabega?«

»O, dobro ve, falot!« se je hudoval gospod Haro. »In kako se le drzne, priti tak v cerkev! Zakaj se nisi vsaj preoblekel prej?« je strogo vprašal nečaka.

»Kako pa, če sem Reziki le ušel?« je menil malček in je pogledal stricu tako nedolžno v oči, da so se morali vsi zasmejati.

»Tega bi se pa res nikdar ne naveličala!« je vzkliknila gospodična. »Čuj, Bob!« je rekla potem. »Prosi ujca, da privede jutri tebe in bratca k nam!«

Gospod Haro se je vesel priklonil in se presrčno zahvalil za povabilo.

»Samo odgovornosti za ta dva divjaka ne prevzamem nobene. Sami si boste morali pripisati posledice, gospodična, če se kaj zgodi!« se je zasmejal.

»Več ko se zgodi, več bo smeha!« je ljubeznivo menila gospa mama.

Prijateljsko so se poslovili, in gospod Haro se je napotil z nečakom po najbližji stezi domov. Res ni maral, da vidi kdo Boba takega.

Ta pa je korakal mogočno in slovesno poleg ujca kakor kak raztrgan španski plemič in kakor da se dobro zaveda, komu se ima ujec zahvaliti za prijetno povabilo.

(Dalje.)

Ciprese.

*V tajnem nemiru
duša trepeče,
tiho cipresam
vzdihe šepče.*

*Tožne ciprese
vse zadrhtijo,
z dušo nemirno
žalost delijo . . .*

Nedin Sterad.